

не я чулъ, никой не я видѣлъ. Наоколо голѣмото поле бѣше замаено отъ пѣсенъга на шурцитѣ, отъ огъня на звездитѣ. Кой знае— може азъ да съмъ билъ замаенъ. Тръгнахъ. Не сиемахъ очи отъ нея, тя ме чакаше. И пакъ чухъ:

— Маноле-е-е-е!

Лавнаха жаловито нѣкъде кучета. Тѣ сж повила сега глави къмъ месеца и не знаятъ, защо лаятъ — мина ми презъ ума. Не знаятъ. Спрѣхъ се да я видя. Потреперахъ. Потрепераха и се загърчиха нивята. Коя е тая жена? Де съмъ я виждалъ? Какви тъмни очи, мале, никога не съмъ се оглеждалъ въ тѣхъ, а ми бѣха тъй родни! Топло ме помилваха и тя тръгна къмъ мене. Бѣла и хубава. Не бѣхъ виждалъ никога гола жена. Виеше се, шушнѣше черната ѝ коса. Горѣха ме дветѣ нейни очи. Мигомъ потъмнѣха нивята и тя прострѣ голитѣ си рѣце къмъ мене:

— Откога те чакамъ!

И щомъ проговори, познахъ я: Милка!

Извикахъ. Не съмъ извикалъ! Стана ми страшно. Втурнахъ се презъ нивята, хукна и тя подире ми.

— Защо бѣгашъ, Маноле? Ние днесъ се сгодихме съ тебе. Не видѣ ли, колко хора бѣха надошли. Отъ всичкитѣ села. Да ни честитятъ!